

Dubbel gepakt

John Brosens

Uitgeverij **PM**

Dubbel gepakt

Voor Somaya

*Eens word ik wat ge nog niet weet:
Een schaduw over uw gelaat,
Een adem die uw blik beslaat,
Een trilling tusschen hart en kleet;
Iets dat (...) u toch niet rusten laat;
Eens word ik wat ge nog niet weet.*

H.W.J.M. Keuls

Uit: Verzamelde Gedichten III

Uitgave A. A. M. Stols, Den Haag, 1947

Dubbel gepakt

John Brosens

Thriller

Dubbel gepakt
© Uitgeverij PMA, 2013 (e-boekversie)
© John Brosens, 2013 (e-boekversie)
© Foto omslag: Uitgeverij PMA
ISBN/EAN: 978-90-78840534
NUR-code: 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, en evenmin in een gedigitaliseerde gegevensverzameling worden opgeslagen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteursrechthebbende.

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Desondanks kan de afwezigheid van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden, niet worden gegarandeerd. De auteursrechthebbende aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid voor de gevolgen van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden.

Deze publicatie is verzorgd door Uitgeverij PMA, Postbus 60, 5680 AB Best. Voor informatie over onze activiteiten ga naar: www.pma.nu of bezoek ons op: Facebook, Hyves, Youtube, Twitter of Pinterest.

Notwithstanding the exceptions stated in or pursuant to the Copyright Act, no part of this publication may be reproduced and/or published by means of printing, photocopying, microfilm or any other manner, nor stored in a digital database, without the prior written permission of the copyright owner.

This publication has been compiled with the utmost care. Nevertheless, the absence of any typesetting and/or printing errors or inaccuracies and/or imperfections cannot be guaranteed. The copyright owner accepts no liability whatsoever for the consequences of any typesetting and/or printing errors as well as inaccuracies and/or imperfections.

This publication has been compiled by PMA Publishers. For information about our activities, go to our website on www.pma.nu or visit us on: Facebook, Hyves, Youtube, Twitter or Pinterest.

Proloog

De jonge vrouw opende haar ogen en keek verwilderd om zich heen, misselijk door het rondtollen van de auto en de klap waarmee hij zich gedeeltelijk om de cipres had gevouwen. Ze gruwde van de aanblik van het hoofd naast haar. Het bleke gezicht was aan een zijde onbeschadigd gebleven; de andere kant had een dreun van het sportstuur geïncasseerd en was daardoor in een onnatuurlijke stand geperst. Er was een verwrongen, onaangenaam uitziende grimas achtergebleven die de herinnering aan dat andere gelaat bruusk naar de achtergrond verdreef. Het andere gezicht dat ze zo goed kende, met een altijd vriendelijke uitdrukking en ogen die de wereld goedmoedig bekeken. Nu hing de tong lelijk en langgerekt uit de wijd geopende mond.

Door een waas van tranen zag ze de gebroken ogen. Iets meer dan een minuut geleden hadden ze haar nog even snel aangekeken, de lachende getuigenis van een opperbeste stemming en het uitzicht op een onbekommerde vakantie. Nu werden ze deels door bebloede haarslierten aan het zicht onttrokken en staarden ze dof door de verpulverde voorruit, langs de opgeribbelde motorkap. Ze leken verstart in een poging de vuilgrijze stoompluim na te kijken die fluitend uit het radiatorlek ontsnapte, in een rechte baan op weg naar de voortjagende regenwolken. Twee spierwitte handen hielden het autostuur nog in een stevige greep, alsof ze zich met nutteloze vastberadenheid vastklampten aan de overtuiging dat er aan deze situatie nog iets te redden viel.

Er was niets dat ze kon doen. Onder het dashboard door vraten blauw met gele vlammen zich inmiddels gulzig en snel een weg naar binnen. Een stinkende rook begon in de cabine rond te wolven; de verschroeide lucht veroorzaakte een heftige prikkeling in haar keel en longen zodat ze moest hoesten.

Alle spiervezels in haar lichaam deden pijn. Schokkend van het huilen merkte ze dat ze armen en benen vrij kon bewegen. Direct volgde ze de instinctieve aandrang om deze hel te ontvluchten. Weg! Ze schoof naar rechts en merkte dat het portier aan haar kant compleet verdwenen was.

Ze greep het handtasje en werkte zich moeizaam uit de Alfa. Onmachtig overeind te komen kroop ze op handen en knieën over het natte gras, kuchend, benauwd, met lange slijmdraden uit haar mond, gedreven door één alles overheersende gedachte: zo ver mogelijk bij het wrak vandaan.

Toen ze op een laag muurtje van gemetselde blokken natuursteen stuitte en niet verder kon, bogen haar ellebogen als vanzelf door en zakte ze half buiten bewustzijn in een vochtig brandnetelbed. Van oneindig ver klonk het geluid van naderende sirenes.

Er drong een vaag besef tot haar door dat er niet al te ver bij haar vandaan auto's met zwaailichten tot stilstand kwamen. Ze kneep haar toch al gesloten oogleden dicht op elkaar en schoof intuïtief een hand voor haar gezicht, maar het flikkerend blauw drong meedogenloos door tot in het diepst van haar schedel. Ook dat deed pijn.

Ze kreunde en probeerde haar vrije linkerhand omhoog te steken.

Daar waren de troostende armen van een politieman en de bescherming van een deken. De jonge vrouw verstond niet wat hij zei en kroop tegen hem aan. Ze hield de handtas stijf tegen haar lijf gedrukt. Ze schokte en hilde aan een stuk door.

De Alfa brandde inmiddels als een fakkel en vormde samen met de cipres die zij had omstrengeld een helverlicht baken in de Provençaalse herfstnacht.

Tamar Anneur smeedt het nieuwe manuscript van Rien Du Fossé op haar bureau. ‘Ik begrijp echt niet wat Jasper in hem ziet,’ zei ze tegen Isobel. Die liep haar werkplek al op te ruimen hoewel het nog maar tien voor vier was. ‘Zijn eerste twee boeken verkopen voor geen meter en dit is absoluut nog een klasse minder. Na driehonderd woorden wist ik het al en ik heb het tot het eind van pagina drie volgehouden. Het is een bijeengeraapt zootje onbenulligheid. Niemand zal er iets van begrijpen! Burgermansromantiek van de ergste soort.’

‘Is het zo erg?’

‘Ik vrees dat zelfs de redactie van de bouquetreeks niet in staat is er iets fatsoenlijks van te maken.’

‘Ach, die arme Rien. Is dit dan zijn minste manuscript ooit?’

‘Erger. Het is dom amateuristisch prutswerk. Je weet zeker wel wat ik op de envelop zet?’

Isobel draaide het ladenblok op slot en stak de sleutel in haar tasje. ‘Yes,’ zei ze. ‘Slaapverwekkend. Geen enkel niveau. Niet uitgeven.’

‘Dat is nog heel vriendelijk geformuleerd.’

Isobel grinnikte. ‘Volgens mij heeft Rien Du Fossé zich niets van jouw wijze tips aangetrokken en wenst meneer zijn eigen koers te varen.’

‘Rien Du Fossé is een eigenwijze drol met een hoop verbeelding.’

‘De meeste schrijvers hebben een enorm ego.’

‘Dat is alleen gerechtvaardigd als ze goed verkopen,’ antwoordde Tamar bits.

Isobel opende de garderobekast en trok haar spijkerjack tevoorschijn.

‘Hij is helaas wèl een vriendje van je baas,’ stelde ze nuchter vast. ‘Dat lijkt me wel een factor om rekening mee te houden.’

Jasper zal ergens heus wel iets goeds herkennen in het geschrijf van Du Fossé. Was er een deadline? Misschien geeft hij hem wat extra aanlooptijd.'

'Het tijdpad is Jaspers probleem,' antwoordde Tamar. 'Ik ben hier ingehuurd om de kwaliteit te bewaken. Dit manuscript is een gegarandeerd fiasco. Rien kan het wat mij betreft gewoon opnieuw doen en om te beginnen mag hij er zó vijfduizend bijvoeglijke naamwoorden uitgooien. Elk hoofdstuk voelt aan als de allerdikste kwaliteit appelstroop.'

'Conclusie: met dit gepruts maakt hij zijn pseudoniem helemaal waar.'

'Wat bedoel je?'

'In het dagelijks leven heet hij Jan van der Sloot, maar met zo'n naam hoef je in literair Nederland niet aan te komen. Dat klinkt van geen kant; het blijft niet hangen.'

'En Du Fossé is...'

'Fossé is Frans voor sloot, greppel, gracht. Jan was op zoek naar een leuke schrijversnaam en ik zat erbij toen hij zijn probleem bij Jasper op tafel legde. Die dacht een paar seconden na en zei: 'Ik ben het met je eens, Jan. Niks van der Sloot! Dat moeten we iets véél beters van kunnen maken!' Ik kreeg een ingeving en vertaalde het ter plaatse in keurig Frans. Jan van der Sloot vond het niks, maar Jasper zag in één oogopslag dat er een humoristische dubbele bodem in zat en duwde door. Toen hij Jan uitlegde dat ik doctorandus Franse taal en letterkunde was draaide meneer de schrijver om als een blad aan een boom. Op dat moment had het voorstel ineens *cachet*.'

'What's in a name,' lachte Tamar.

'Alles, neem dat van mij aan. Ik heb het vaker gezien. Verpakking is tegenwoordig net zo belangrijk als inhoud. Maar ik hoop voor Rien dat er niet vandaag of morgen iemand bij ons op de stoep staat die over Franse vertaalrechten begint, want dan stort zijn mooie pseudoniem helemaal in elkaar.'

'Dat lijkt me uitgesloten. Ga je eerder weg, vandaag?'

'Ja. Mijn vader is morgen jarig en ik heb beloofd hem te helpen met de boodschappen.'

'Dus jouw weekend is gevuld!'

‘Je weet het – mijn vader is slecht ter been. Ik kan hem niet laten stikken, toch? Hij is zo vreselijk eigenwijs en hij klaagt bij het minste of geringste. Ik slaap er soms niet van.’

‘Hou scherp in de gaten waar jouw eigen verantwoordelijkheden liggen, Isobel. Je vader is je vader, jij bent jij. Pas maar op voor schuldgevoelens. Die zorgen voor ballast, zitten alleen in de weg en schaden je creativiteit! Heb je nog iets?’ Tamar wees naar de aan elkaar geniete velletjes in Isobels hand.

‘Goh, bijna vergeten! Dit is het proces verbaal van de inbraak. Ik vroeg dat lekkere rechercheurtje om een kopie en hij stond vanmorgen al voor mijn neus om het persoonlijk af te geven.’

‘Dan is hij een uitslover. Of gewoon lekker verliefd, dat kan ook.’

‘Ik vrees het laatste.’

‘Gaf hij zijn pakketje met of zonder uitnodiging af? Om samen wat te drinken?’

‘Zonder. Ik denk dat hij een beetje verlegen is. Ik zag de honger naar een vrouw in zijn ogen. Het was aandoenlijk. Hij stond vreselijk te dralen, alsof hij er op rekende dat ik het zou zeggen.’

‘Bang om afgewezen te worden. Er bestaat niets ergers dan faalangstige mannen die verliefd worden. Zie je er iets in?’

‘Wie weet! Ik schat hem een jaar of twee jonger dan ik zelf ben en op het moment heb ik geen verkering.’

‘Oké, vamp, je doet maar wat je niet laten kunt. Staat er iets in dat proces verbaal wat ik acuut naar Jasper moet doorseinen?’

‘Nee. Ruitje ingeslagen, voorraadkast in het keukentje opengebroken, niets van waarde vermist. Waarschijnlijk is het een verslaafde geweest, of een balorig scholierdje. Het wordt alle-daags verzekeringswerk, want het alarm was ingeschakeld en loeide de hele buurt wakker. Hij was binnen drie minuten weg met sigaretten en chocola. Een hoop lawaai, grote pakkans, gemakkelijke handel. Typisch iets voor een junk.’

Tamar schoof haar stoel naar achteren en liep naar het raam. ‘Wat een flut-vrijdag,’ zei ze humeurig. ‘Jasper in Berlijn, Tru-

dy ziek, Anne heeft een vrije dag en jij gaat eerder naar huis. Zit ik hier straks alleen met Lennart te borrelen.'

Isobel lachte. 'Dan heb je dubbel pech,' zei ze vrolijk. 'Lennart is hier nu drie weken en ik heb hem nog niet één keer een druppel zien drinken.'

'Ook dat nog. Nou, ik maak dit af en dan ben ik ook vertrokken!'

'Houd moed. Over een maand of drie zit je in je huis in Pietraporzio... voorgoed!'

'Heerlijk. Ik geloof niet dat ik uit kan leggen hoe ik daar naar verlang. Kan ik misschien eindelijk zelf gaan schrijven. Zeg Isobel – heb jij misschien mijn fotolijstje ergens anders neergezet?'

Tamars ogen zwierven zoekend door de redactiekamer van Uitgeverij De Nieuwe Wereld. Haar collega haalde de schouder op.

'De werksters misschien?'

'Het staat niet op z'n vaste plek in de vensterbank en daar heb ik een hekel aan. De schoonmaakploeg weet dat.'

'Maak je niet druk. Ik gal! Doeg!'

Tamar zei niets terug. Ze staarde geïrriteerd uit het raam naar het leegstaande kantoorpand aan de overkant van de gracht en dacht na.

Lennart had juist twee pakken A3 opengeritst en was de laden van het nieuwe kopieerapparaat aan het vullen toen Tamar haar hoofd om de deur stak.

'Lennart, je kunt naar huis als je hiermee klaar bent.'

Hij kwam overeind uit zijn gebukte houding en slaagde er niet in zijn teleurstelling te verbergen. 'Geen gezellig samenzijn vandaag?' zei hij beteuterd.

'Er is niemand, alleen wij.'

'Noem dat maar niemand,' mompelde hij beduusd.

Tamar negeerde zijn ontgoochelde blik. 'Ik loop nog even rond en dan sluit ik af. Prettig weekend en denk eraan: geen domme dingen doen!'

‘Nou...’ zei Lennart. ‘Weinig weekend. Morgen ben ik hier weer. Meneer Huijgens heeft me gevraagd om met de handleiding erbij de nieuwe kopieermachine te verkennen. Dan kan dat ding vanaf maandag meteen voor honderd procent worden ingezet.’

‘Overwerk? Betaalt meneer Huijgens ook dubbel?’

Lennart haalde de schouders op. ‘Weet ik veel. Ik heb er niet naar gevraagd.’

‘Heb je een sleutel? Weet je de code van het alarm?’

Hij knikte.

Tamar keek hem nadenkend aan.

‘Zeg Lennart... wat ik je al eens wilde vragen vanaf het begin dat je hier binnenstapte ...’

Hij schoof het pak papier met een ruk opzij.

‘Ja?’

‘Wat is toch dat grappig accent dat ik bij jou hoor? Is het Brabants? Of Vlaams?’

‘Da's Vlaams. Ik ben in België geboren. Dat weet je toch?’

Ze keek hem niet begrijpend aan.

‘Het staat in mijn papieren,’ verduidelijkte hij.

‘Ah. Nou, fijne vrije zondag, dan!’

‘Van hetzelfde,’ antwoordde de jongeman. Hij keek haar somber aan en haalde zijn schouders op.

Vanuit Jasper Huijgens' directiekamer op de eerste verdieping van het statig achttiende-eeuws kantoorpand zag ze hem de straat oversteken, op weg naar zijn ouderwets degelijke herenfiets in het fietsenhok aan de rand van de stoep. Wat een verbeelding, jongeman, dacht ze. Hoe kun je ook maar beginnen te denken dat ik jouw administratieve gegevens in mijn hoofd zou hebben. Anne waarschijnlijk, of Isobel, en heel misschien *meneer* Jasper Huijgens himself. Ze glimlachte.

Lennart klikte de sleutel van zijn broeksriem, boog om het stalen toegangsdeurtje te openen en keek om. Hij zwaaide. Ze stak haar duim op, controleerde de sluiting van de ramen en daalde al iets beter gehumeurd de statige trap af. Voor de spiegel in het toilet schikte ze haar kapsel en stifte ze haar

lippen bij. In de hal opende ze de meterkast. Ze zette de besturing van de airco op nul en toetste de code voor het alarm in. Ze liet haar ogen over de balie van de receptie dwalen, voelde voor de zekerheid of de deur van de ontvangstruimte goed dicht was en viste de voordeursleutel uit haar handtas. In de brede deuropening knipperde ze even tegen het felle zonlicht. Er vloog een glimlach over haar gezicht toen ze de zware eikenhouten voordeur resoluut achter zich in het slot trok. Ze was vastbesloten om van het weekend een feestelijk gebeuren te maken.

De avondspits viel mee. Er was nauwelijks filevorming toen ze net na vijf uur via de Linnaeusweg en de Middenweg Amsterdam uit reed en de A1 opdraaide. Ze hield ervan de stad via de Watergraafsmeer te verlaten omdat ze dan al ruim voor de ringweg bevlogen werd door het gevoel buiten te zijn. Op naar de Heintjes in Leersum, haar 'Italiaanse' burens in Pietraporzio! Ze hadden plannen om te verbouwen. De twee huizen waren ruim vijftig jaar geleden gebouwd, leunden tegen elkaar en waren inmiddels aan een renovatie toe. Toen de aannemer aan het tekenen sloeg bleek dat het nauwelijks extra werk was Tamars terras te verlengen en van een muur met glas te voorzien. Zo kon ze tot aan de zonsondergang uit de wind zitten en op herfstavonden een vol uur langer buiten blijven, om te lezen. Bovendien ontstond er op deze manier een veel beter uitzicht over de Valle de Sturo, waardoor zowel haar besef van luxe als de totale waarde van het huis toenamen. De financiële consequenties van de verbouwing stelden weinig voor en leken haar alleszins gerechtvaardigd. Tamar glimlachte breed en streek een weerbarstige lok boven haar oor opzij. Ze had al besloten om met de plannen in te stemmen en was benieuwd wat de Heintjes uit de kast gingen halen om haar over de streep te trekken. Ze keek ernaar uit het spel mee te spelen en zich door hen te laten overtuigen.

Tamar zong mee met het weemoedig geklaag van Mark Knopfler's 'Golden Heart', haar favoriete reis-cd. Ze draaide de volumeknop omhoog. Ach... Piemonte, Lombardije. Dit

weekend nam ze een voorschot op het leven dat zij straks in Italië zou gaan leiden. Wandelen, tuinieren, schilderen, schrijven.... voor altijd vrij om te doen wat ze maar wilde. Ze reikte naar het handschoenenkastje om een stukje Amadei te pakken, haar favoriete Italiaanse chocolade, ook vanwege het fraai gevormd doosje. De klep van het kastje wilde niet meteen open. Ze keek kort opzij, verstoord omdat ze onverwacht haar aandacht moest verdelen tussen het drukker wordend verkeer en de bevrediging van haar lust tot snoepen. Tamar zette een wijsvinger achter het kunststof lipje, perste haar lippen op elkaar en trok het kastje met een venijnige ruk open. 'Wat zullen we nu beleven?' zei ze gealarmeerd.

De blokkade werd veroorzaakt door het fotolijstje dat ze eerder die middag niet had kunnen vinden. Het was met plakband op een lichtbruine envelop bevestigd en beide voorwerpen waren met weinig beleid in het kastje gepropt. Verontrust keek Tamar om zich heen. Ze schikte de achteruitkijkspiegel, schoof naar de rechter rijbaan en nam de eerste de beste afslag – een Shell benzinstation met een bescheiden parkeerplaats. Tamar parkeerde haar wagen slordig naast een picknickplaats met een afvalbak.

Ze peuterde nerveus aan de sluiting van de envelop en voelde hoe haar gedachten op hol sloegen. Hoe kwam dat lijstje met de foto van haar ouders hier? Wie had er met haar auto-sleutels gerotzoooid en was er in haar auto geweest? Wat zat er in de envelop? Hoe lang zat die er al? Het lijstje had woensdag nog op de gewone plaats gestaan. Dat wist ze zeker; ze had het opzij geschoven voor de twee zetproeven waarvoor ze op haar werktafel geen plaats meer kon vinden. Waarom had iemand dat op zo'n belachelijk geheimzinnige manier in haar auto verborgen? Was het wel verstandig om dit pakket open te maken?

Ze hield haar adem in toen ze de inhoud voorzichtig op de rijtuigenstoel liet glijden. Het was een videoband en er zat een geprint briefje opgeplakt:

'Eindelijk heb ik je gevonden – waarom heb jij nooit naar mij gezocht?'

Tamar hield de envelop ondersteboven en schudde eraan in de vage verwachting dat er meer uit zou glijden. Hier begreep ze niets van. Wat was dit voor cryptische onzin? Wat moest ze doen? Rechtsomkeert maken en thuis deze belachelijke video bekijken? Nee – de idioot die hier achter zat stond misschien wel op de hoek van de straat op haar te wachten... Ze keek verontrust om zich heen, maar zag geen andere auto's op de parkeerstrook. Gewoon verder rijden dan, naar de Heintjes? Kon ze wel bij haar Italiaanse burens aankomen met zoiets mafs? Wie weet wat voor ongein er op die tape stond...

Denk rustig na, Tamar, fluisterde ze tegen zichzelf. Laat je niet meesleuren. Ze stapte uit, liep een keer om haar auto heen, klikte hem op slot en wandelde naar het benzinstation. Ze trok een beker cappuccino uit de automaat en liep weer naar buiten. Onder een grote poster met 'Vloeken Lucht Niet Echt Op' dacht ze na over wat iemand toch kon bedoelen met 'eindelijk heb ik je gevonden – waarom heb jij nooit naar mij gezocht?' Ze wist dat ze er aantrekkelijk uitzag voor een vrouw van achtenveertig. Altijd goed in de kleren, met een vlot kapsel dat ze zorgvuldig liet onderhouden. Ze hield haar lijf goed in conditie. Ze ging niet naar een sportschool, dat vond ze te georganiseerd. Op de zolder van haar huis stonden een roeiapparaat en een work out bike met een elektronisch venstertje waarin ze kon aflezen hoe ver en hoe hard ze fietste zonder in werkelijkheid een meter af te leggen. Ze werkte zich er drie, vier keer per week in het zweet, gewoonlijk gevolgd door een warm bad. Mannen - ook jonger dan zijzelf - keken naar haar om als ze door een winkelstraat flaneerde of gewoon op de Albert Cuyp haar inkopen deed. Ze had altijd zelf bepaald wie ze over de vloer haalde en met wie ze haar bed deelde. Dat had af en toe tot pijnlijke afwijzingen geleid, zeker bij mannen in het uitgeverwereldje die daar niet aan gewend waren. Zou dit een wraakactie zijn? Was het een auteur die de overtuiging koesterde dat Uitgeverij De Nieuwe Wereld het juiste klimaat was om tot bloei te komen en die zijn illusie verstoord wist doordat *etterbak* Tamar Anneur zijn glorieuze manuscript had afgewezen? Iemand zoals Rien Du Fossé?

Ze keek naar de afvalbak naast de picknicktafel. Donder die video daar toch gewoon in, dacht ze. Weg ermee. Maar dat fotolijstje dan? Was er een verband tussen die twee?

Tamar vloekte hartgrondig, pakte haar telefoontje en toetste het nummer van de Heintjes in. Ze keek zorgvuldig om zich heen, maar niemand leek ook maar de geringste aandacht aan haar te schenken. Er gleed een Mercedes langs, langzaam, maar de blikken van de bestuurder bleven niet aan haar hangen. Ik zie er uit als een gewone zakenvrouw, dacht ze gerustgesteld, terwijl ze terug liep naar haar wagen. Mijn mantelpakje is niet alledaags, tikkeltje opvallend zelfs, maar hier ben ik gewoon iemand die op een parkeerplaats staat te bellen omdat zoiets in de auto nu eenmaal niet mag.

Wim Heintjes vond het niet eens een raar verhaal. ‘Kom nou maar gewoon hierheen,’ zei hij geruststellend. ‘Margaret en ik slepen je er wel doorheen. Als jij dat wilt zullen we die band eens rustig bekijken. Drie weten meer dan een! Grote kans dat je collega’s een lollige bui hadden en een geintje met je uit wilden halen – jaloers omdat jij er over een paar maanden tussenuit trekt terwijl zij nog jarenlang aan de bak moeten. Het gaat toch niet echt goed in het uitgeverswereldje? Overnames, fusies, noem maar op. En mocht er de een of andere idiote smerigheid op die band staan dan bel ik de politie. Ik ken iemand hier in Leersum die daar werkt, een hoge piet bij de verkeersdienst in Driebergen – hij is degene die van die gemotoriseerde jongens achter je aan stuurt als je te hard rijdt. Als ik het vraag komt hij wel even langs, weekend of niet! Hoe dan ook – je laat toch je zuurverdiende weekend niet verzieken omdat de een of andere randdebiel zo nodig... kom op, zeg.’

Tamar haalde opgelucht adem. Wim had volkomen gelijk. Ze had naar dit weekend uitgekeken en niets of niemand zou dat verpesten. Even later stoof ze met nog hogere snelheid dan gewoonlijk over de A1. Pas op voor de gemotoriseerde jongens van de verkeersdienst in Driebergen, dacht ze. Maar daarbij keek ze niet vaker in de achteruitkijkspiegels dan ze doorgaans deed.

‘Ik vind dit echt heel alarmerend,’ zei Margaret. ‘Gedver, eng gewoon. Er is een vreemde kerel in je huis geweest met een camera. En de onverlaat heeft bijna met zijn smerige poten...’

Tamar zei nog steeds niets. Ze drukte haar tanden op haar onderlip en staarde naar het televisiescherm. Ze zaten in de huiskamer van het eenvoudige rijtjeshuis van de Heintjes. Het was een weloverwogen keuze geweest om hier te blijven wonen, omdat ze zo in de gelegenheid waren er in Italië een tweede huis op na te houden. Wilbert, hun jongste zoon, had een paar maanden eerder het ouderlijk huis verruild voor een studentenflat in Wageningen en nu hadden de Heintjes al helemaal geen reden meer om naar een groter huis uit te zien. Wim kwam met grote limonadeglazen en een fles mineraalwater uit de keuken. De hand waarmee hij de glazen vol schonk trilde licht. ‘Ik wil het nog een keer zien.’ zei hij, ‘en dan moeten we maar proberen er een beetje analytisch naar te kijken en daar vooral rustig onder te blijven. Misschien willen jullie liever even in de buitenlucht – beetje wandelen in de tuin of zo...’

‘Ben je belazerd, man! Dit kun je niet alleen afl?’ zei Margaret fel. ‘Waar zie je ons voor aan? Zielige doetjes die je moet beschermen tegen heftige videobeelden of zo? Overboord met die flauwekul! Wat jij, Tamar?’

Tamar knikte mat. ‘Wandelen doen we straks wel,’ antwoordde ze zacht. Ze dronk het glas in een keer leeg en tikte ertegen met haar wijsvinger. Het gebaar waarmee ze dad deed had iets dwingends, maar Wim grijnsde vriendelijk en schonk het nogmaals vol, deze keer tot aan de rand.

De enige geluiden die de recorder had geregistreerd waren het tikken van de staande klok in de hal en de ademhaling van de

cameraman en beide deden dat met onverstoorbare regelmaat. Er klonken geen voetstappen; zelfs de oude houten vloer in de kamer kraakte niet. ‘Wie het ook is – het is in elk geval geen zwaargewicht,’ concludeerde Wim nuchter. De camera schoof door de hoge witte gang en draaide meteen naar rechts, Tamars huiskamer in. De comfortabele driezitsbank kwam voorbij, gevolgd door de boekenkast en de half gesloten lamellen achterin de kamer. De drie toeschouwers ving een glimp op van Tamars groene tuin, de gewone uitbundigheid ingeperkt door het gedempte licht. Via de keuken zette de camera de tocht voort in één lang shot, terug de gang in, de statige eikenhouten trap op, de helderwitte slaapkamer binnen. Daar lag Tamar op haar bed, een onge vulde dekbedhoes nonchalant om zich heen gedrapeerd, rustig slapend, de linkerarm verscholen onder het kussen. De contouren van haar aantrekkelijke welvingen tekenden zich af onder het witgekleurd ka-toen. Haar ademhaling was regelmatig en zacht; het ritme van de op en neergaande borstkas onder de dekbedhoes viel nauwelijks waar te nemen. Het leverde een haast idyllisch beeld op van een onschuldige schone slaapster die de ogen slechts zou openen wanneer ze zacht werd gekust. De illusie werd ruw verstoord op het moment dat er rechts in het beeld een slanke mannenhand verscheen, behoedzaam onderweg naar Tamars haren en vast van plan om die te strelen. Het overdag zo zorgvuldig verzorgde kapsel lag nu nonchalant uitgewaai-erd over de volle breedte van het hoofdkussen. In de aller-laatste centimeter die de hand van de haren scheidde was er een aarzeling. De hand stopte. De vingers kromden zich licht; toen trok hij zich voorzichtig terug. De ademhaling van de cameraman stakte hoorbaar.

‘Zet het eens even stil,’ zei Margaret. ‘We moeten die hand goed bekijken. Het is een mannenhand, zoveel is wel duidelijk.’

De anderen knikten.

‘Hij heeft de camera links vast en haalt zijn rechterhand bijna door je haar – herken je die hand?’

‘Nee,’ antwoordde Tamar zacht. ‘Nooit gezien.’

‘Het is geen grote knuist,’ ging Margaret verder. ‘Niet de hand van iemand die hele dagen zwaar werk of zo doet. Eigenlijk ziet hij best een beetje bleek, vinden jullie ook niet? Het zijn in elk geval niet de handen van een buitenmens.’

‘Ze zien er ook niet echt oud uit,’ vulde Tamar aan. ‘Ik zie geen rimpels of zo. De nagels zijn erg kort, maar niet afgekloven zoals je bij een nagelbijter zou zien.’

‘Nou, netjes gemanicurd is anders,’ vond Margaret. ‘Eigenlijk is het een doodgewone hand.’

‘Hij draagt ook geen horloge of ring,’ voegde Wim eraan toe. ‘Jammer. Je herkent hem niet?’

‘Schei uit, Wim!’ riep Margaret. ‘Idioot! Kun je zelf ook maar één mens opnoemen die je aan een van de handen zou herkennen?’

‘Mijn moeder,’ antwoordde Wim. ‘Maar die is er niet meer, helaas. Gaan we dan maar verder?’

De camera maakte een close up van Tamars hoofd en draaide vervolgens naar rechts om de geopende linnenkast te tonen. De ademhaling van de cameraman scheen iets sneller te gaan bij het passeren van de bonte mengeling jasjes, mantelpakjes en blouses. De camera zakte naar de plank waarop twee zwarte lingersetjes lagen.

‘Dat is heel mooi,’ zei Wim en hij drukte op ‘pauze’.

‘Wat bedoel je, man?’ informeerde Margaret. ‘Ik dacht dat jij meer voor rood ging?’

‘Nee Mar, geen flauwekul nu. Ik probeer de beelden zo te bekijken dat we er aanwijzingen uit kunnen halen. De cameraman focust op Tamars onderkleding. Misschien geilt hij daarop, weten wij veel? Dat is nu niet eens belangrijk. Waar het om gaat is dit: hij moet hier met zijn camera dalen om het beter te kunnen zien, om recht voor de plank met de lingerie te komen. Ik kan me voorstellen dat hij daarvoor moet bukken, of misschien zelfs door de knieën gaat.’

‘Nou, en, Sherlock?’

‘Dus als ik het beeld terugspoel...’

Wim voegde de daad bij het woord.

‘Dan moet dit zijn ooghoogte zijn. Kijk maar.’

Hij drukte op de afstandsbediening. Het beeld op het scherm klom terug naar boven, bij de lingerie vandaan, naar de jasjes in de hangkast.

‘Verrek,’ reageerde Tamar verrast. ‘Hij kijkt dus recht tegen de schoudevullingen aan. Dat zou betekenen dat hij een volle kop kleiner is dan ik.’

‘Exact,’ reageerde Wim tevreden. ‘Dat sluit al een heel peloton cameramannen uit.’

De camera vervolgde zijn tocht door Tamars huis: de trap af, de gang weer in en rechtsaf naar de voordeur. De zee van licht bij het passeren van de voordeur vormde het laatste beeld. Daarna ging het beeld abrupt over op korrelig grijs, vergezeld door een nadrukkelijk en eentonig geruis.

‘Einde voorstelling, dames. Ik vermoed dat dit niet de originele tape is,’ concludeerde Wim. ‘De dynamiek van het beeld is duidelijk wat aan de mindere kant. Ik geloof niet dat er in de film is geknipt en dat dit een kopie van een verbeterde versie zou zijn. We hebben iedere stap kunnen volgen; hij begon bij de voordeur, hij eindigde bij de voordeur. Ik heb het nu twee keer gezien en het heeft er alle schijn van dat de film uit één lang shot bestaat. Ik vermoed dat onze cameraman thuis gelukzalig naar een identieke *director's cut* zit te kijken.’

‘Zo kan het wel weer,’ zei Margaret. ‘Ik weet niet hoe jullie dit beleven, maar als ik ergens behoefte aan heb dan is het aan frisse lucht. Zullen we naar buiten gaan? Als we hier de straat uitgaan en achterin de wijk de Scherpenzeelse Weg oversteken dan lopen we zó het bos in. Het is nog licht genoeg om een stevige boswandeling van een paar uur te maken.’

Ze dronk haar glas leeg, stond op en gebaarde de anderen haar te volgen.

‘Ja, mam,’ bromde Wim. ‘Frisse lucht.’

‘Het is een zondagmorgen geweest,’ zei Margaret stellig, toen ze eenmaal tussen de bomen liepen. Een ekster vloog verstoord en luidruchtig bij hen vandaan. ‘Er waren geen gelui-

den van buiten en doordeweeks is het voor jouw huis al vroeg druk.’

‘Klopt,’ zei Tamar. ‘Het is tegen het centrum aan en het is volkomen normaal dat er midden in de nacht nog passerende auto's en pratende mensen zijn. Ik ben er zo aan gewend dat ik het niet eens meer hoor.’

Margaret knikte. ‘Wat een verschil met Leersum, hè?’

Wim greep een reusachtige dennenappel en keilde hem recht voor zich uit, het bospad op.

‘Die enorme Friese klok van jou – in de gang – gaf een paar minuten over half vijf aan,’ zei hij. ‘En dat klopt wel met de sfeer van het licht. Dat je niet wakker werd van die kerel....?’

‘Ergens ben ik daar heel erg blij om,’ zuchtte Tamar. ‘Wat had ik dan gedaan? Alles bij elkaar gegild, denk ik. Dat was een vechtpartij geworden.’

‘Margaret heeft gelijk. Het was acht augustus,’ ging Wim op dezelfde peinzende toon verder. ‘De Telegraaf van zaterdag de zevende lag pontificaal op je keukentafel. Ik herkende de foto op de voorpagina. Nog maar een week geleden dus.’

Wim greep een tak die dwars op het bospad lag en slingerde hem opzij.

‘Wat heb je de avond ervoor gedaan? Weet je dat nog? Kun je dat terughalen?’

‘Vorig weekend? Ik had twee manuscripten mee naar huis genomen. Een ervan was heel aardig en dat heb ik in één ruk uitgelezen. Daarna heb ik nog naar een film over Oscar Wilde gekeken, op de BBC. Ik ben de hele avond de deur niet uitge-weest. Maar... verdomd!’

‘Wat?’

‘Ik kon die nacht maar niet in slaap komen. Ik ben eruit ge-gaan, om een uur of twee. Ik heb thee gezet en een slaappil ingenomen.’

‘Vandaar. Gaat bij jou ‘s nachts de voordeur op slot?’

‘Vanaf nu wel. Ik heb eigenlijk nooit zo diep nagedacht over die dingen. Ik heb doodgewone sloten in mijn huis, geen extra grendels of zo. Ik heb ook nooit aan de mogelijkheid van een alarminstallatie gedacht, hoewel we op de zaak het nieuwste

van het nieuwste hebben. De tuindeur in de schutting is enige deur die degelijk vergrendeld is. Daar zit zelfs een stevige balk achter, bovenop twee steunen met een hangslot eraan.'

'Hoe zit dat bij je burens? Hebben zij hun bezit wel op de een of andere manier beveiligd?'

Tamar stond stil, balde nadenkend haar linkerhand tot een vuist die ze tegen haar kin duwde.

'Ik zou het echt niet weten,' aarzelde ze. 'Ik spreek die lui nauwelijks.'

'En de garage naast jouw pand? Kan iemand daardoor rechtstreeks in jouw huis naar binnen?'

'Nee. Voordat mijn grootouders dit huis kochten was het een ouderwetse melkhandel. Er was ooit een binnendeur naar wat toen de paardenstal was. Dat is allemaal dichtgemetseld. Daar zie je niets meer van. Er zit een pleisterlaag op.'

'Twee aparte voordeuren, twee aparte sleutels?'

'Ja.'

'Dus die insluiper heeft misschien gewoon met een haakje door je brievenbus...'

'Ja. Stom, hè? Ik heb ook zo'n schuifkettinkje, maar dat doe ik er eigenlijk nooit in.' Tamar probeerde haar stem luchtig te laten klinken. Wim scheen het niet te merken. Tamar zuchtte diep en ging op een omgevallen boomstronk zitten.

'Ik baal hier ontzettend van. Zodra ik weer thuis ben maak ik werk van een goede beveiliging. Ik bel dezelfde firma die het hele pakket voor de uitgeverij heeft verzorgd.'

Margaret kwam naast haar zitten en sloeg een arm om haar heen. 'Dan blijft de vraag *waarom*, Tamar. Wie is die halvegare die met een camera in de aanslag je huis binnendringt?'

'Ja! Waarom doet iemand zoiets?' riep Tamar. 'Wie voelt zich zo door mij in de hoek geduwd dat hij een achterlijk filmpje van me maakt? Hoe komt iemand op de gedachte een fotolijstje uit mijn kantoor te jatten en dat op die tape te plakken? Waarom moet dat vervolgens in mijn auto worden verstopt? Waarom zo'n bizarre actie?'

'Het is iemand die zwaar gestoord is. Kijk, dat een vent voor je valt en geen toenadering durft te zoeken is iets wat ik kan